

D ů v o d y:

Napadené usnesení zdůrazňuje správně a ve shodě s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu, že ku povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. jest mimo jiné třeba, by vydobytí nároku navrhovatele bylo ohroženo subjektivním chováním odpůrce, činícím jeho majetek pro navrhovatele nepřístupnějším. Stěžovatel mylně spatřuje takové chování odpůrkyně v tom, že tato popírá svůj osobní závazek z ujednaného obchodu, namítajíc, že obchod neuzavřel její zástupce jménem jejím a pro ni, nýbrž pro sebe, neboť touto námitkou není ještě nikterak osvědčeno, že odpůrkyně se svým majetkem nakládá tak, že se stává pro uspokojení nároků navrhovatelů nepřístupnějším, než kdyby námitky této nevznesla. Okolnost, že pohledávku bude snad navrhovatelům vymáhati ve Francii (srov. úmluvu mezi Československem a Francií čís. 46 z roku 1926 sb. z. a n.) o sobě nedoličuje subjektivní chování odpůrkyně, shora vytčené, jež se vyžaduje pro povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky podle § 379 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 8138.

Není závady, by do žaloby o plnění nebyl pojat i mezitímní určovací návrh, týkající se nutného předpokladu rozhodnutí sporu.

Pro přechod zákonného nároku poškozeného proti škůdci na náhradu škody na nemocenskou pojišťovnu jest lhostejno, zda pojištění poškozené osoby u nemocenské pokladny bylo dobrovolné, či nucené.

(Rozh. ze dne 14. června 1928, Rv II 731/27.)

Živnostenská nemocenská pokladna domáhala se na zaměstnavateli podle § 65 zákona o nemocenském pojištění náhrady škody, ježto pojištěnka Anna K-ová, zaměstnaná u žalovaného, utrpěla úraz při nakládání sena. Žalobní prosba zněla v ten rozum, by bylo určeno, že nárok Anny K-ové proti žalovanému na náhradu škody jest po právu a by žalovaný byl uznán povinným nahraditi žalobkyni zažalovaný peníz. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Právní názor dovolatelův, že nelze spojití žalobu určovací se žalobou o plnění, vyvrátil již dovolací soud v rozhodnutí čís. 4054 sb. n. s., na jehož důvody se tuto odkazuje. Jde vlastně o žalobní nárok na plnění a zároveň o mezitímní návrh na určení podle § 236 c. ř. s., jenž byl pojat již do žaloby, jehož řešení jest nutným předpokladem rozhodnutí sporu, neboť se týče důvodu žalobního nároku a o něm musí soud vždy rozhodnouti dříve, než vyvodí z něho důsledek, zda jest opodstatněn nárok na plnění. Poněvadž předpokladem nároku žalobkyně jako postupnice

Anny K-ové jest, že příslušel Anně K-ové nárok na náhradu škody proti žalovanému, žádá právem žalobkyně, by bylo předem určeno, zda jest nárok Anny K-ové na náhradu škody proti žalovanému po právu, neboť jest jednou ze složek nároku žalobkyně.

Nárok na náhradu škody Anny K-ové proti žalovanému z bezprávného činu předpokládá podle §§ 1295 a násl. obč. zák. čin bezprávný, jímž může býti i opomenutí, dále škodu na těle nebo na majetku a příčinnou spojitost mezi oběma a zaviněním žalovaného. Oba nižší soudy zjistily souhlasně, že předpoklady tyto zde jsou, a vyvodily z nich správné závěry a jsou tu tudíž všechny podmínky závazku žalovaného k náhradě škody vůči Anně K-ové, jak právem nižší soudové uznali (§§ 1295 a násl. obč. zák.).

Právní názor dovolatele, že žalobkyni nepřísluší proti němu nárok podle § 65 nemoc. poj. zákona, protože Anna K-ová byla toliko dobrovolným členem nemocenské pokladny a nebyla povinna dáti se proti nemoci pojistiti, jest mylný, vždyť § 65 (2) uv. zák. stanoví, že přechází zákonný nárok na náhradu škody, který přísluší poškozenému proti škůdci, na nemocenskou pokladnu v té výši, v jaké mu poskytla podporu, a že nemocenská pokladna jest jediné oprávněna, uplatniti proti škůdci náhradní nárok. § 65 uv. zák. při tom nerozeznává, zda pojištění poškozené osoby u nemocenské pokladny bylo dobrovolné či nucené. S téhož hlediska vychází i nařízení min. spravedlnosti ze dne 3. srpna 1898 čís. 14.078, jímž se ukládá soudům, by sdělovaly nemocenským pokladnám případy trestného zranění osob, pojištěných u nemocenských pokladen, a výnos min. vnitra ze dne 29. srpna 1898, čís. 28.250, podle něhož měly nemocenské pokladny sdělovati své postěžní nároky správě železnic. Rozhodnutí vídeňského správního soudu ze dne 22. ledna 1915 čís. 10.719/A, Budwinski čís. 436, jehož se žalovaný dovolává, se na tento případ nehodí, neboť se týče jen poměru mezi úrazovou pojišťovnou a nemocenskou pokladnou, byl-li kdo pojištěn dobrovolně u úrazové pojišťovny podle zákona ze dne 20. července 1894, čís. 168 ř. zák. a nikoliv nuceně, takže v tom případě nemůže nemocenská pokladna, která poškozenému vyplatila podporu, uplatniti proti úrazové pojišťovně podle § 65 (2) nem. poj. zák. zákonný postup. Na dobrovolné pojištění u nemocenské pokladny — a o ně jde v tomto případě — se ono rozhodnutí nevztahuje. Rozhodným jest toliko, zda poškozené Anně K-ové příslušel zákonný náhradní nárok proti žalovanému, nikoli, zda jí příslušel zákonný náhradní nárok proti nemocenské pokladně. Anně K-ové přísluší však, jak bylo řečeno, proti žalovanému nárok na náhradu škody z činu nedovoleného (bezprávného), s kterým občanský zákon v §§ 1295 a násl. spojuje nárok na náhradu škody.

Čís. 8139.

Navrhl-li vymáhající věřitel exekuci podle §§ 147 a 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. (o pojišťovací smlouvě) a podle § 294 ex. ř., není s hlediska § 54 ex. ř. zapotřebí, by majetkoprávní